

Заимов отново изгледа „турчина-гостенин“. Сега му се стори, като че ли някога и някъде да го е виждал, но не може да си спомни мястото и обстоятелството на среща; ¹⁾ — нящо смътно, за познанството с този тайствен господин, пропълзя в съзнанието на Заимова — обл клото на господина бъркаше на паметта му: турският „дженкен“ (кжсаче) криеше в гжнките си стръшното за едни, а приятното за други име на „тайнствения човек“. Приятелската усмивка на гостенина удуши у звукаря мисълта за шпионството.

— Да не сте от Берковско? — попита свободно сега звукарят.

— Да, от Берковско; а ваша милост сте от Черпанско, нали? Моля по скоро ни покажете стаята на Берковски.

— Почакайте малко — каза Заимов и не излезе, а сякаш изхвъркна из дежурната стая.

На соколони криле, звукарят полетя към горният етаж на училищното здание отиде да съобщи на Берковски чудната новина . . .

Турчиът не изтърпя: излезе из дежурната стая и влезе в звукарницата²⁾ Звукарчетата като по мечка се впуснаха подир него; начоколиха го и го зазяпах в устата. Той ги распита нящо по Закон Божи и накара някои от тях, повзрастните, да напишат на черната джска следните имена: „Крум, Асен, Райна княгиня, Цар Иван Шишман, Антим I Български Екзарх“. Възрастните класници се сжрдяха на малките звукарчета, дето разговарят с турчина шпионин. Сжс строги погледи и заплашителни движения те внушавиха на звукарчетата да не разговарят с чужденеца — турчин, защото то е лош човек . . .

Звукарят дебнѣшком влезе в стаята на Берковски. Петър Берковски, изтегнат с книга захлупена на лицето му дремеше на кревата. След обед Берковски обича лежешком да почива и да почитва по нящо из немската изящна литература. Звукарят полека влиа нахлупената книга и нежно сбута Петра по рамото.

— Ех, пжк ти, Стоянчо, мира ми не даваш. Тжкмо щобях задряма . . . Тфу, да се не види, развали ми сладката дрямка! . .

¹⁾ През 1868 год. Заимов има първа среща с Василя Левски, който сега го заваря, че чете турски бунтовнически вестник в учителската стая. Левски тогава бе облечен в скжпи сукнени дрехи, ушити „алафранга“ изглеждаше тогава на модно конте. Срещата бе в Старатагора в хана на братя Хаджи Дечеви, Георги и Димитър.

²⁾ Широка учебна стая, в която се наместваха I, II и III отделения. Днес тя служи за помещение на забавачницата в Хасково.